

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 427/2016-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. júna 2016 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom Mgr. Romanom Tomanom, PhD., advokátska kancelária, Rudnayovo námestie 1, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na právnu pomoc v súdnom konaní podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 M Cdo 7/2013 a jeho uznesením z 8. marca 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. mája 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 M Cdo 7/2013 a jeho uznesením z 8. marca 2016 (ďalej len „napadnutý postup a napadnuté uznesenie“).

Zo sťažností vyplýva, že sťažovateľka bola účastníkom konania v procesnej pozícii žalovanej v konaní sp. zn. 8 C 157/2002 vedeného na Okresnom súde Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) v právnej veci o mimoriadne zvýšenie náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 56 642,10 €. Okresným súdom v uvedenej veci rozhodol rozsudkom 3. júla 2009 tak, že žalobu zamietol a sťažovateľke priznal náhradu trov konania v sume 15 657,64 €. Žalobca podal proti označenému rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 3 Co 294/2009 z 20. októbra 2011 tak, že napadnutý rozsudok vo veci samej potvrdil a výrok v časti trov konania zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Okresný súd opätovne rozhodoval o trovách konania a uznesením z 26. apríla 2012, ktorým zaviazal žalobcu nahradiť trovy konania sťažovateľke a vedľajšiemu účastníkovi konania v rozsahu uvedenom vo výroku tohto uznesenia. Na základe podaného odvolania proti uzneseniu okresného súdu o trovách konania rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 3 Co 418/2012 z 28. septembra 2012 tak, že zmenil uznesenie okresného súdu v časti priznanej náhrady trov právneho zastúpenia sťažovateľke z 389,95 € na 11 709,42 €. Na základe podnetu žalobcu podal generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) mimoriadne dovolanie v časti výroku, ktorým krajský súd zmenil výrok okresného súdu o náhrade trov právneho zastúpenia z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia. Najvyšší

súd napadnutým uznesením rozhodol o mimoriadnom dovolaní tak, že uznesenie krajského súdu v časti, v ktorej zmenil výrok o náhrade trov právneho zastúpenia, zrušil a vec mu v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie.

Sťažovateľka zastáva názor, že ústavne nekonformným výkladom ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) najvyšší súd napadnutým uznesením neprípustným spôsobom zasiahol do jej označených práv.

Sťažovateľka nesúhlasí s právnym názorom najvyššieho súdu vyjadrenom v odôvodnení napadnutého uznesenia a je presvedčená o tom, že neexistovali žiadne okolnosti podstatného a naliehavého charakteru, ktoré by v zmysle ňou citovanej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) zakladali právomoc vyšších súdov zrušovať alebo meniť právoplatné a záväzné súdne rozhodnutia. Sťažovateľka tiež namieta, že najvyšší súd neuviedol presvedčivé dôvody pre zvolený postup pri rozhodovaní o trovách konania, ktorý bol založený na aplikácii § 142 ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), pretože v okolnostiach posudzovanej veci neúspech žalobcu spočíval priamo v základe nároku, keď žaloba žalobcu vo veci samej bola zamietnutá z dôvodu nedostatku pasívnej legitímácie sťažovateľky. Najvyšší súd tým, že nedal na námietky sťažovateľky uvedené vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu ústavne konformné odpovede, mal porušiť označené práva sťažovateľky. Sťažovateľka tak považuje napadnuté uznesenie za nepreskúmateľné a arbitrárne.

Poukazujúc na už uvedené sťažovateľka navrhla vydať nález, v ktorom ústavný súd vysloví porušenie jej označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu, napadnuté uznesenie zruší a prizná jej finančné zadosťučinenie v sume 3 000 € a náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd

návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Za zjavne neopodstatnený možno považovať návrh vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnený návrh ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí návrhu na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 140/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

V nadväznosti na obsah sťažnosti ústavný súd v prvom rade považuje za potrebné zdôrazniť, že námietky sťažovateľky síce smerujú proti porušeniu princípov spravodlivého súdneho konania, týkajú sa však len jeho časti, a to rozhodovania najvyššieho súdu o trovách konania, čo má v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci na sťažovateľku nepochybne negatívne dôsledky, avšak tieto nemožno z hľadiska kritérií spravodlivého procesu podľa názoru ústavného súdu dávať na rovnakú úroveň a pripisovať im rovnakú relevanciu ako námietkam proti procesnému postupu vedúcemu k rozhodnutiu vo veci samej, resp. samotnému rozhodnutiu vo veci samej (m. m. IV. ÚS 225/2012, IV. ÚS 311/2012).

Ústavný súd nespochybňuje, že za určitých okolností možno k záveru o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne

konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť aj v súvislosti s námietkami sťažovateľov smerujúcimi proti právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu o náhrade trov súdneho konania. Vo všeobecnosti však platí, že rozhodnutie o náhrade trov konania nedosahuje spravidla samo osebe intenzitu predstavujúcu možnosť vyslovenia porušenia základných práv a slobôd bez ohľadu na to, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napadaného výroku o trovách konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

V okolnostiach prípadu ústavný súd považoval za podstatnú aj tú skutočnosť, že ide o kasačné rozhodnutie najvyššieho súdu, teda nie konečné rozhodnutie všeobecného súdu o trovách konania, preto poukazuje na to, že sťažovateľka v ďalšom konaní a rozhodovaní o trovách konania bude môcť uplatniť svoje právne argumenty a svoj právny pohľad na vec v konaní pred krajským súdom. Zároveň poukazuje aj na to, že vzhľadom na skutočnosť, že podanie dovolania v danej veci (dovolanie v zmysle § 239 ods. 3 OSP nie je prípustné proti rozhodnutiu o trovách konania, pozn.) bolo vylúčené, boli splnené podmienky procesnej prípustnosti mimoriadneho dovolania.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Preto odôvodnenie rozhodnutia

všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad Georgidias v. Grécko z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

1. K námietke sťažovateľky týkajúcej sa arbitrárnosti napadnutého uznesenia z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia ústavný súd poukazuje na argumentáciu najvyššieho súdu uvedenú v odôvodnení napadnutého uznesenia najvyššieho súdu „... *pri uplatnení nároku na zvýšenie náhrady za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. musí žalobca v návrhu na začatie konania uviesť požadovanú výšku nároku, avšak presné stanovenie výšky plnenia je závislé vždy od úvahy súdu. Je preto naozaj spravodlivé, aby až súdom prisúdená výška plnenia bola braná za základ pre výpočet jednotlivých trov konania vrátane tarifnej hodnoty pre určenie základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby v prípade, že účastník je zastúpený advokátom, pretože až vtedy je známa hodnota sporu. Navyiac ak v takejto veci má rozhodnutie súdu povahu konštitutívneho rozhodnutia (až právoplatnosťou vzniká právo na plnenie) a účastník poškodený na zdraví nemá inú možnosť len domáhať sa priznania zvýšenia náhrady podaním návrhu na súd. Tento záver vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. januára 2007 sp. zn. 2 M Cdo 3/2006 a dovolací súd nemal dôvod v prejednávanej veci sa od tohto názoru odchýliť. Dovolací súd preto vo veci konštatuje, že v prípade ak nebolo prisúdené žiadne plnenie z dôvodu zamietnutia návrhu, teda kde nie je možné hodnotu veci alebo práva vyjadriť v peniazoch (ako je to v danej veci), je potrebné pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vychádzať z §11 ods. 1 písm. a vyhlášky č. 655/2004 Z.z.. podľa ktorého základnou sadzbou tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna trinástina výpočtového základu.*

Vzhľadom na uvedené je dovolací súd toho názoru, že odvolací súd sa náležité nezaoberal otázkou, že v danej veci je potrebné pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vychádzať z § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z v znení neskorších predpisov.“.

Ústavný súd považuje za vhodné na tomto mieste skonštatovať, že odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nevybočuje z medzí ústavnej udržateľnosti, je z tohto pohľadu akceptovateľné, pričom prekročenie právomoci najvyššieho súdu pri vydaní napadnutého uznesenia ústavný súd nezistil. Zároveň ho nemožno považovať ani za arbitrárne, pretože najvyšší súd uviedol úvahu, na základe ktorej dospel k svojim záverom.

Skutočnosť, že sa sťažovateľka nestotožňuje s právnym názorom najvyššieho súdu uplatneným v napadnutom uznesení, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti toho názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecnými súdmi by bolo možné uvažovať v prípade, ak by sa ten natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný výklad najvyššieho súdu takéto nedostatky nevykazuje (m. m. II. ÚS 27/2011).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, že sťažnosť, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením a napadnutým postupom najvyššieho súdu, odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

2. Pokiaľ sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ústavný súd konštatuje, že základnému právu na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy zodpovedá povinnosť súdu, ako aj iného štátneho orgánu alebo orgánu verejnej moci vytvoriť podmienky pre dostupnosť právnej pomoci, a to v rozsahu konania pred príslušným orgánom (mutatis mutandis II. ÚS 60/98 alebo I. ÚS 58/01). Súčasťou základného práva na právnu pomoc je aj právo na úhradu účelne vynaložených trov konania (II. ÚS 78/03).

Najvyšší súd v rámci rozhodovania o úhrade trov napadnutým uznesením podľa názoru ústavného súdu nezasiahol do podstaty a zmyslu základného práva na právnu pomoc

sťažovateľky podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, a to najmä z dôvodu, že ide o kasačné rozhodnutie, teda nie také, ktorým by právoplatne rozhodol o náhrade trov konania. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia okrem iného vyplýva, že sťažovateľkin nárok na náhradu trov konania nebol spochybnený, ide len o spôsob stanovenia jej výšky. Ústavný súd preto konštatuje, že nezistil žiadnu relevantnú súvislosť medzi označeným základným právom sťažovateľky na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a napadnutým uznesením najvyššieho súdu, respektíve postupom, ktorý mu predchádzal, preto bolo potrebné aj túto časť sťažnosti sťažovateľky odmietnuť v rámci jej predbežného prerokovania podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

3. Pokiaľ sťažovateľka osobitne tvrdila porušenie základného práva na súdnu ochranu porušením princípu rovnosti účastníkov v konaní (čl. 47 ods. 3 ústavy), ktorý je inak súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie, k čomu malo dôjsť tým, že najvyšší súd svojím výkladom vyhlášky zvýhodnil žalobcu oproti sťažovateľke, v dôsledku čoho mal žalobca priaznivejšie postavenie pri prerokovaní a rozhodovaní veci, ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že čl. 47 ods. 3 ústavy upravuje rovnosť účastníkov v súdnom konaní z hľadiska možnosti uplatňovania ich procesných práv. Pokiaľ sťažovateľka dôvodí tým, že k porušeniu tohto článku malo dôjsť ústavne nekonformnou aplikáciou hmotného práva, takáto situácia v danom prípade nenastala (II. ÚS 71/2015).

Ústavný súd dodáva, že čl. 47 ods. 3 ústavy zabezpečuje rovnosť účastníkov konania v konaní pred všeobecným súdom (sťažovateľky a žalobcu). K jeho porušeniu môže dôjsť napr. v prípade, ak všeobecný súd v ním vedenom konaní poruší princíp rovnosti zbraní a v rozpore s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku zvýhodní svojím postupom predchádzajúcim vydaniu rozhodnutia niektorého z účastníkov konania na úkor iného účastníka konania. Takúto situáciu však ústavný súd vo veci sťažovateľky nezistil.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry uviedol, že vykladá a aplikuje čl. 20 ústavy tak, aby jeho výklad a aplikácia boli v súlade s čl. 1 dodatkového protokolu (PL. ÚS 17/00) i s jeho výkladom a aplikáciou Európskeho súdu pre ľudské práva. Preto aj v tomto prípade

ústavný súd námietky sťažovateľky týkajúce sa porušenia práv podľa čl. 1 dodatkového protokolu a čl. 20 ods. 1 ústavy posudzoval spoločne.

4. K námietke sťažovateľky, podľa ktorej najvyšší súd napadnutým uznesením zasiahol do jej práva vlastníť majetok vydaním napadnutého rozhodnutia, v ktorom sa stotožnil s právnym názorom generálneho prokurátora vyjadreným v mimoriadnom dovolaní a vec posúdil totožne, ústavný súd opätovne odkazuje na svoju stabilnú judikatúru, v zmysle ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného (najvyššieho) súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách.

Keďže ústavný súd nepovažoval právny názor najvyššieho súdu za arbitrárny, svojvoľný a jeho napadnuté uznesenie za také, ktoré by popieralo účel a zmysel právnej úpravy, a nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením označených práv sťažovateľky hmotnej povahy podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ako aj postupom, ktorý mu predchádzal, preto aj túto časť sťažnosti sťažovateľky odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. júna 2016